

skall, efter pröfning af företedda intyg om sådan persons lämplighet tillståndsbevis för honom utfärda",

måtte få utgå och i dess ställe insättas:

"att Öfverståhållare-embetet, magistrat inom städerna eller Domhafvande å landet, hvar å sin ort, skall, efter pröfning af företedda intyg om sådan persons lämplighet, tillståndsbevis för honom utfärda".

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1869.

Thure Ekenstam.

N:o 109.

Af Herr **P. Engman**: Om upphäfvande eller ändring af 4 § 21 kap. Rättegångs-balken, angående rättegångskostnadsersättning.

En hvar, som haft och har med rättegångsväsendet att skaffa, antingen som part för egen del, som fullmäktig för andra eller såsom domare, skall icke hafva kunnat undgå att finna det gällande föreskrifter om rättegångskostnad och skadestånd uti 21 kap. Rättegångs-balken icke äro sådana som de enligt mitt förmenande borde vara, ty om man jemför §§ 3 och 4 uti samma kapitel så synes snart att de uppenbart motsäga hvarandra. Uti 3 § heter det: "Den saken tappar, gälde sin vederpart det allt åter som han varit trängd derå kosta"; men åter uti 4 §: "Hafver man Underrätts dom för sig, men tappar i Hofrätt; då bör kostnaden å båda sidor emot hvarannan qvittas". Alla hoppas jag hafva erfarenhet af att Underrätternas domar allt för ofta ändras uti högre rätter: Hofrätten och hos Kongl. Maj:t; om jag nu har en rättvis sak i Häradsrätten och der måst höra en mängd vittnen samt mig såsom käreande blifvit ålagdt att ersätta desamma, så kan likväl målet

förloras i Häradsrätten; jag måste då, om jag anser mig hafva en rättvis sak, gå till Hofrätten; om jag der lyckas få rättvisa, så har jag ändock alltid rättegångs- och vittneskostnaden borta, som ofta kunnat vara värd lika mycket som den omtvistade summan. Jag vill exempelvis nämna, att jag för några år sedan hade en arfstvist om hand, som behandlades på 12 ting i Häradsrätten och der tappades, men vanns af min hufvudman i Hofrätten och hos Kongl. Maj:t, då rättegångskostnad erhöles endast i Högsta domstolen men ej i Underrätterna.

Då jag vid 1865 års riksdag väckte en dylik motion som denna, hvilken föll på *en röst* i Lag-Utskottet, gifver detta mig mod att nu föreslå:

det Riksdagen för sin del beslutar, att 4 § uti 21 kap. Rättegångsbalken må helt och hållet ur lagen utgå, eller att hela samma kapitel omredigeras så, att den saken slutligen tappar skall gälda sin vederdelomans alla rättegångs- och andra kostnader.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1869.

P. Engman
från Vester-Norrlands län.

N:o 110.

Af Herr **P. Engman**: *Om ändring af 12 § i Kongl. Jagtstadgan den 21 Oktober 1864.*

Då förslag väckas om förändring uti lagar, som icke många år varit tillämpade, mötes man alltid med motstånd och framdrages oftast det skälet att lagen är så ny, att någon erfarenhet om densammas nytta ej kunnat hinna inhämtas; erfarenheten har dock i våra bygder redan fullkomligen ådagalagt, att en förändring är nödig uti tiden för tillåten elgjagt; 12 § uti nu gällande Jagtstadga innehåller nemligen, att jagt efter elg är förbjuden